

Evangelium podle Matouše (1) - Předat evangelium dnes

Jaroslav Černoch

Původně 7.7.2012 ve Vyškově

---

*Tento text pochází z archívu kázání sboru Církve adventistů s.d. ve Vyškově.
S obecnými poznámkami k zápisům kázání se můžete seznámit na našich webových stránkách:
<http://vyskov.casd.cz/kazani>*

Osnova

1. Úvod – Evangelium podle Matouše
2. Poklad v nebi
3. Pokorný věřící (Kenanejská žena)
4. Závěr

1. Úvod – Evangelium podle Matouše

Na dnešek jsem si pro vás chtěl připravit **1070 veršů**. Ale protože jsem po prvních **12** zjistil, že by to bylo na dlouho, tak jsem to musel zredukovat. Jinak by muselo být asi **deset přestávek** a odejít bychom mohli až **zítra odpoledne**. A proč to bylo 1070? Je to jednoduché – protože právě tolik veršů má Matoušovo evangelium...

Přiznám se, že mne k dnešnímu tématu taky:

nějaky dovedly **úkoly sobotní školy**, které byly zrovna o **misii**
a také naše časté **diskuse** o tom, jak běžní lidé **vnímají poselství evangelia**.

Obvykle narážíme na **tak silné předsudky**, že často není možné mluvit o Bohu přímo anebo vůbec.

Vystihuje to možná **scéna z jednoho takového filmu**, ve kterém je zloděj překvapen ochrankou. Už už mohlo dojít k jeho prozrazení, ale – byl to profík a okamžitě věděl, co má dělat... Najednou začal hrát na nadšeného evangelistu. Začal vykládat o Pánu Bohu a vyzýval k obrácení. To strážce tak odradilo, že ho nechali i s lupem odejít. – Netuším, jestli by tohle mohlo fungovat, ale popisuje to ochotu naslouchat duchovním věcem v současné společnosti...

Zdá se nám, že dnešní lidé evangeliu prostě **nerozumí**. A nemyslím to špatně. Některým věcem **je obtížné rozumět** a zvláště v naší **ateistické kultuře**.

Ale je evangelium **skutečně tak nesrozumitelné**?

Často také můžeme zaměřovat několik věcí. Jestli jsme nějaké poselství předali, jestli zaujalo anebo jestli bylo přijato. Mám za to, že naším úkolem by mělo být srozumitelně předat. Opravdu si myslím, že dozrání (zvláště tady v našem českém prostředí) musí přijít později.

A já jsem se s vámi chtěl zastavit u několika míst v evangeliích a přemýšlet, jak je dnešním lidem představit, ale představit tak, aby byla pochopitelná. **Dnes** to budou dvě první zastavení, někdy příště třeba další.

2. Neviditelný poklad

Já z dovolení začnu příběhem, u které jsme se zastavovali minulou sobotu s dětmi:

Matouš 6:19-21 Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

Znáte ten citát od **Exuperyho**, že „opravdově vidíme jen srdcem“? Jsem přesvědčen, že většině lidí se tento citát líbí a přijímají ho (i když, po pravdě, přímo **biblický není**).

Napadlo vás někdy, že myšlenka **jakéhosi „pokladu“**, který se něměří množstvím majetku nebo viditelného majetku je vlastně pohled, se kterým nemají vlastně lidé až *tak velký problém*?

Nechci se bavit o tom, jestli se tím **řídí**, ale o tom, jestli je to **přijatelné**.

Pro nás je tento verš důvodem k **zamyšlení** a také jeho **praktikování**.

Ale co se **misie týče**, je naším úkolem tento text **srozumitelně představit**:

- Skutečně zjišťuji, že není problém, když přijdu do práce a řeknu, že jsme měli hezký večer, protože jsme si s dětmi sedli a četli jsme si.
- Nebo při posezení na zahradě, říct „já tak děkuji za to, jak jsme bohatí...“ (neříkejte komu děkujete a za co). Jsem přesvědčen, že si lidé dosadí správnou věc. (Pokud tedy nejste známí svou mimořádnou pošetilostí v pořizování mnoha věcí...)
- Nebo říci, že „jste rádi pomohli“ (je-li to pravda :-)?
- Můžete při návštěvě jen tak prohodit, že vás moc těší všichni přátelé, které máte.
- Nebo když se bavíte třeba o nějaké těžké pracovní pozici (nebo o politice, což je velmi snadné), můžete projevit vděk za to, že máte tu přednost usínat s klidným svědomím.
- Můžeme mluvit o našich pokladech v nebi a stejně tak můžeme mluvit o pokladech ostatních. Často nemusíme vůbec nic dovysvětlovávat. Lidé s vámi souhlasí.

Nemůžete o své víře často **mluvit s velkým prostorem**. Ale můžete snadno naznačit naše hodnoty a dát takový malý kamínek.

Pochopili jsme, že život není jen o **šetření peněz** na věci, které si pak můžeme koupit. Život se nám nesmrsknul do nesmyslného kruhu. Vidíme v něm mnohem hlubší smysl.

Pokud tohle ve **vhodný okamžik zmíníte**, moje zkušenost je taková, že lidé:

- to akceptují – i když je to vlastně duchovní myšlenka
- nebudou mít s takovými hodnotami problém
- nebudou to brát jako nějaké lapaření.

A takové **první vyzvání** je,
abychom zkusili naznačit, že jsme možná bohatí „trochu jinak“.

3. Nedělat ze sebe důležitého

Matouš 11:20-22 Tehdy počal kárat města, ve kterých se stalo nejvíc jeho mocných skutků, že nečinila pokání: "Běda ti, Chorazin, běda ti, Betsaido! Kdyby se byly v Týru a Sidónu daly takové mocné skutky jako u vás, dávno by byli oblékli žíněný šat, sypali se popelem a činili pokání. Ale pravím vám: Týru a Sidónu bude lehčeji v den soudu, nežli vám.

Víte, že tenhle příběh má pokračování?

Matouš 15:21-28 Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: "Smiluj se nade mnou, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: "Zbav se jí, vždyť za námi křičí!" On odpověděl: "Jsem poslán ke ztraceným ovcím z lidu izraelského." Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: "Pane, pomoz mi!" On jí odpověděl: "Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům." Ona řekla: "Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů." Tu jí Ježíš řekl: "Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš." A od té hodiny byla její dcera zdráva.

Ten příběh je možná trochu zvláštní. Myslím, že Ježíš se v tom příběhu tak chová proto, aby ukázal, jak **pokorná** ona žena je.

- Jaké by to bylo, kdyby **více lidí takto přicházelo k Bohu?**
- Chtěli byste tento příběh lidem **vyprávět?! :**)
- Rozhodně to **doporučuji!**
- Bude se jim **líbit!**

Lidé nemají rádi, když ze sebe někdo dělá něco, co ve skutečnosti není. Pokud budete mluvit o tom, že by si lidé neměli hrát na to, co nejsou, **pochybuji**, že by někdo nesouhlasil. Budou možná znechucení tím, co vidí kolem sebe, ale pochybuji, že by něco namítali...

Dovolte mi k tomu říci jednu osobní zkušenost, která potvrzuje jednu psychologickou teorii, kterou zmíním v zápětí...

Před pár lety se rozšiřoval náš tým v práci. Přibyli k nám dva lidé a jeden z nich byl velmi **sebevědomý**. A krátce po svém vstupu do našeho týmu nám začal docela **nevybíravě radit**, jak dělat věci lépe. Na něčem prakticky šest osm let pracujeme a teď přišel takový rušivý element... Tvrdil, že spoustu věcí by on takhle nikdy **neudělal**. Že je to hodně špatně, že by to **celé předělal** a podobně... (Já teď mám strašnou touhu vám vysvětlit, proč jsou v našem projektu nedostatky, ale vzhledem k tomu, co chci říci dále, to nemohu udělat... Ano, v mém projektu v práci jsou

nedostatky.) Bylo to nepříjemné. Ale nám se podařila jedna úžasná věc: **Trpělivě** (a možná bych i řekl, že **seriózně**) jsme ho vyslechli a dali mu za pravdu.

To podstatné je ovšem to, že **když viděl**, že jsou jeho slova slyšena, přicházel stále s větším klidem, až se jeho připomínky staly zcela konstruktivními bez nějakých ostrých výpadů.

Proč? ...

O tom je právě ta **psychologická teorie**, která říká, že útoky na okolí mohou být jen převlečené volání o pomoc. Ten nový člověk, co tehdy přišel, cítil možná velký **strach z toho**, jak bude v týmu **přiját**. To je logické. Snažil se získat respekt tím, že kritizoval a **vybíral ze svých schopností do úplného dna**, aby mohl ukázat jak je **chytrý**. Jak ale postupně zjistil, že ho v týmu **přijímáme**, že jsme takzvané v pohodě, a když viděl, že **našich vlastních chyb se nebojíme**, hodně se toho změnilo. Pochopil, že nemusí být dokonalý.

Jak **souvisí** tento příběh s **textem**, který jsme četli? Velmi úzce. Ten text mluví o upřímnosti a pokoře před Bohem. Že si nemáme hrát na víc, než jsme. Jsem přesvědčen, že se taková myšlenka lidem **opravdu líbí** (na nic si nehrát). A můžeme to lidem s klidem říci – třeba „že si myslíme, že si tím člověk zbytečně komplikuje život, když ze sebe dělá někoho“.

Ale můžeme **jít ještě dál**, než jen s nimi o tom mluvit.

- Pokud lidé cítí, že si před námi není třeba na nic hrát, že není třeba si dokazovat svou dokonalost, že se s nimi nikdo nechce poměřovat, nemusí nad tím vůbec přemýšlet, a automaticky budou sami sebou.
- Pokud našim přátelům nabídneme v našich životech takový prostor, aby věděli, že si nemusí na nic hrát, pokud ustoupíme ze svých obranných pozic, oni ustoupí také. Určitý boj, který si třeba ani neuvědomujeme, nevznikne.

Většina lidí je v šíleném kolotoči. Stále **nové mobily, počítače do kapsy**. Větší televize. **Máte plazmu?** Aha, už jo... a je **3D?** (*s úsměvem, že jsem je dostal...*) Pořád něco dalšího. A „Stmívání“ už jste viděli? Ne, aha (*vážně, s obavou*)... Já vím, to už je úplně mimo, vždyť je to čtyři rok starý film... To už ani nemá smysl se na to dívat.

- Být něčím **překvapen**, to je výrazem slabosti, protože odhalujete, že jste něco nečekali.
- Něčemu **nerozumět**, je hloupé, protože váš soused tomu už rozumí.
- Být **vděčný**, je slabošské, protože vyjadřujete závislost... atd.

Všem lidem by se strašně ulevilo, kdyby ze sebe nemuseli dělat někoho důležitějšího než jsou.

A můžeme to být najednou my, u kterých zjistí, že se s lidmi **dá mluvit i o svých chybách**, že je to v klidu, protože se **nesnažíme být lepší než oni**.

Že jsou přijati.

Víte, co je náš **strašně důležitý úkol**? Udělejte svým přátelům ve svém životě takový prostor, aby mohli být sami sebou. Jak? Buďme právě my takoví! A najednou se může stát, že budeme spolu ochotni mluvit o mnohem **důvěrnějších věcech**. Možná to pro ně bude úplně **nový zážitek**.

Našli v tom světě přetvářky a honění se nějaké místo, kde mohou být otevření. A pak, třeba někdy v budoucnu, pro ně nemusí být problém stejným způsobem mluvit s Bohem.

Co jsem chtěl říct? Chceme lidem říci o **pokoře před Bohem**? Chceme, aby byli jako ta kananejská žena?! Řekněme jim tento příběh. Ale řekněme jim ho tak, jak mu dokáží rozumět. Je to jednoduché:

Buďme my v jejich životech těmi, před kterými si není třeba na nic hrát!

4. Závěr

Vzpomenuli jsme dnes **dva příběhy**:

- Neviditelný poklad
- A pokornou kenanejsou ženu

A zjistili jsme, že jsou to vlastně principy, které jsou i pro dnešní lidi přijatelné. Že s nimi budou pravděpodobně i souhlasit.

Chtěl jsem dnes mluvit o třech výzvách:

- Co se týče pokladu, nebojme se lidem říci o našich hodnotách. O „našich pokladech“ v nebi. Mluvme o svých hodnotách, protože je to pro lidi přijatelná forma. Zvykněme si mluvit o našem bohatsví.
- Co se týče pokorné ženy, je důležité, abychom sami tento příběh respektovali. Nehrajme si na to, co nejsme; buďme upřímní. Nebudeme tak nutit ostatní k přetvářce a poměřování. Je to asi hloupé, říct že mu tím dáváme obraz Boha, ale věřím tomu, že člověk, který dokáže být pokorný před ostatními lidmi, dokáže být pokorný i před Bohem.
- A ta třetí výzva? Ta ještě nepadla :-)

Dnes to byly **dva příklady**, u kterých jsme se zastavili.

Ale nebylo by lepší **číst evangelia vždycky tak**, abychom hned přemýšleli nad tím, jak je představit ostatním lidem?

A tak nejdůležitější nejsou ani tak ta dvě místa, která jsme dnes zmínili...

Nechci říct, že **evangelia už známe**, ale pochopte mne prosím.

Samotné nás to obohatí, když ho budeme číst s tím, že chceme tuto myšlenku předat někomu jinému...

Amen.